

Sygn. akt II Ka 547/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Sebastiana Bryłki

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2016 r.

sprawy **K. D.**

oskarżonej z art. 268 § 2 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 17 czerwca 2016 r. sygn. akt II K 123/15

wyrok uchyla i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim do ponownego rozpoznania.

II Ka 547/16

UZASADNIENIE

K. D. została oskarżona o to, że w okresie od 15 marca 2013 r. do 27 czerwca 2013 r. w nieustalonym miejscu dokonała usunięcia istotnych informacji w postaci korespondencji mailowej będącej własnością spółki (...), prowadzonej w ramach wykonywania obowiązków służbowych z firmami: (...), A. Y. (...), H. oraz R. O., która była zapisana na służbowym nośniku – laptopie firmy (...), tj. o czyn z art. 268 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem z dnia 17 czerwca 2016 r. :

I. oskarżoną K. D. niewinął od popełnienia zarzucanego jej czynu,

II. kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Apelację od wyroku Sądu I instancji wniósł oskarżyciel publiczny. Zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonej, orzeczeniu temu zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:

- art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. polegającą na jednostronnej i dowolnej ocenie zebranego materiału dowodowego, dokonanej przez Sąd z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów,

przeprowadzonej wyłącznie, co doprowadziło Sąd I instancji do nieuprawnionego uznania, iż brak jest jednoznacznych dowodów pozwalających uznać, iż oskarżona wbrew posiadanym przez siebie uprawnieniom usunęła jakiegokolwiek informacje istotne dla (...) sp. z o.o. i w konsekwencji niesłusznego uniewinnienia oskarżonej, w sytuacji gdy ocena materiału dowodowego zebranego w toku postępowania, dokonana stosownie do reguł wyrażonych w obowiązujących przepisach prowadzi do wniosku, iż oskarżona nie będąc do tego uprawniona, działając z zamiarem umyślnym usunęła z informatycznego nośnika danych zapisy istotnych informacji dla spółki (...) sp. z o.o., czym wypełniła znamiona czynu z art. 268 § 2 k.k.;

- art. 352 k.p.k. poprzez nierozpoznanie wniosku dowodowego prokuratora złożonego na rozprawie w dniu 19 sierpnia 2015 r. o przesłuchanie w charakterze świadka obrońcy oskarżonej.

W konsekwencji tak sformułowanych zarzutów skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim. W toku rozprawy apelacyjnej prokurator poparł apelację i wnioski w niej zawarty.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego wobec częściowej zasadności zarzutów podniesionych w jej treści, spowodowała skutek w postaci uchylenia wyroku i przekazania sprawy oskarżonej K. D. do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim. W tym miejscu należy stwierdzić, że orzeczenie takiej treści nie przesądza w żadnej mierze o sposobie rozstrzygnięcia sprawy po jej ponownym rozpoznaniu i nie może zostać odebrane inaczej, niż jedynie jako zalecenie ponownego jej rozpoznania bez opisanych niżej uchybień. Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego doprowadziła Sąd Odwoławczy do wniosku, iż zasadny jest zarzut rażącego naruszenia przez Sąd Rejonowy dyrektyw zawartych w art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. W ocenie Sądu II instancji, przekonanie Sądu Rejonowego o niewinności oskarżonej K. D. oparte zostało o ustalenia dokonane w wyniku dowolnej, powierzchownej i wybiórczej oceny materiału dowodowego, a nadto bez podjęcia starań w celu wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności zdarzenia i bez oparcia rozstrzygnięcia na całości materiału dowodowego. Ustalenia faktyczne opisane przez Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu orzeczenia, odnoszące się do zaistnienia zdarzenia będącego przedmiotem osądu, analizowane przez pryzmat wyjaśnień oskarżonej, zeznań świadków oraz pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wskazują jednoznacznie, że Sąd I instancji w zasadzie w pełnym zakresie poczynił je w oparciu o twierdzenia K. D. uznając, że nie dokonała ona usunięcia korespondencji należącej do spółki (...) oraz innych dokumentów zawierających istotne informacje. Sąd Rejonowy uznał ponadto, iż nawet w sytuacji usunięcia przez oskarżoną wzmiankowanych powyżej danych, działanie jej nie mogłoby zostać uznane za bezprawne, gdyż pełniła ona funkcję prezesa i była do tego uprawniona. W sposób zupełnie odmienny, okoliczności niniejszej sprawy zostały przedstawione przez świadków B. L., J. G. (1) oraz J. G. (2). Ocena ich oświadczeń procesowych, przeprowadzona przez Sąd I instancji, nie była obiektywna ani wszechstronna, ponieważ Sąd nie poddał należytej analizie poszczególnych fragmentów ich wypowiedzi oraz uchylił się od rzetelnej weryfikacji podawanych przez nich okoliczności, koncentrując się na nieskutecznej, zdaniem Sądu II instancji, próbie wykazania wadliwości w zeznaniach tychże świadków, mających dyskwalifikować ich wiarygodność, a przez to czynić wiarygodną wersję zdarzeń zaprezentowaną przez oskarżoną. W rezultacie, dotychczasowe ustalenia faktyczne, poczynione w przedmiotowej sprawie przez Sąd Rejonowy i następnie przyjęte za podstawę końcowego orzeczenia, cechują się pewną dowolnością, której nie sposób zaaprobować w postępowaniu odwoławczym. Przekonanie Sądu Rejonowego o nieistnieniu istotnych informacji na dysku laptopa marki A. nie znajduje potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Jak wynika z zeznań świadków: B. L., J. G. (1) oraz J. G. (2), laptop firmy (...), będący własnością spółki (...) został oddany do używania oskarżonej K. D. – prezesowi założonej wspólnie z O.i to oskarżona w okresie zarzucanego jej czynu była jedynym jego użytkownikiem. Urządzenie to przeznaczone było do tworzenia i realizowania projektów oraz zamówień na rzecz klientów spółki (...), kompletowania umów zawartych z klientami tej spółki, gromadzenia wszelkiej dokumentacji dotyczącej podejmowanych przez spółkę działań. Ponadto z oświadczeń procesowych wskazanych powyżej świadków wynika, że przedmiotowy laptop firmy (...) był jedynym urządzeniem, które wykorzystywane było w związku z działalnością spółki (...). Zwrócić należy uwagę na fakt, że świadkowie wskazywali również, że w trakcie zebrania zarządu wszelkie prezentacje projektów, rozliczenia i raporty

wyświetlane były z komputera, którego jako prezes zarządu, używała K. D.. Powyższe okoliczności przemawiają za tym, że w pamięci powierzonego K. D. laptopa, znajdowały się informacje istotne, bo za takie uznać należało dokumenty dotyczące wszelkiej działalności spółki (...). Taką tezę uzasadnia również fakt, że informacje te były jedynym, pełnym udokumentowaniem rzeczywistej działalności spółki, a w sytuacji ich braku i jakiegokolwiek kontroli ze strony urzędu skarbowego bądź innego organu, wspólnicy spółki ponieśliby odpowiedzialność. Nie bez znaczenia dla oceny zachowania oskarżonej, pozostaje również okoliczność, że prowadzi ona działalność o tożsamym charakterze i bardzo podobnej nazwie, a także po rezygnacji z funkcji prezesa C. P., kontynuowała współpracę z niektórymi klientami spółki w ramach osobistej działalności gospodarczej. Odnosząc się do kwestii usunięcia korespondencji należącej do spółki (...) zauważyć należy, iż w toku przesłuchania świadek J. G. (1) zasygnalizował, że już po złożeniu rezygnacji z funkcji prezesa przez K. D., prowadziła ona liczną elektroniczną korespondencję pomiędzy swoim mailowym adresem służbowym, a adresem mailowym, którym posługuje się prowadząc konkurencyjną działalność o nazwie C. (...). Poprzez takie działanie dokonała ona transferu danych dotyczących spółki (...). Zasady doświadczenia życiowego wskazują, że wobec wskazanych powyżej okoliczności, oskarżona była jedyną osobą, która miała motyw, żeby usunąć przedmiotowe dane, aby ukryć fakt przejęcia części klientów i prowadzenia działalności o charakterze konkurencyjnym. Zgodzić należy się również ze stanowiskiem prokuratora, że oskarżona jako prezes zarządu była odpowiedzialna wyłącznie za reprezentację spółki oraz zobowiązana do podejmowania działań mających na celu ochronę jej interesów, a za takie działanie z pewnością nie może być uznane usunięcie istotnych danych dotyczących spółki (...). W ocenie Sądu Odwoławczego, za niesłuszny natomiast uznać należało zarzut obrazy art. 352 k.p.k. podniesiony przez prokuratora w treści środka odwoławczego. W dniu 19 sierpnia 2015 r. obecny na rozprawie oskarżyciel publiczny, złożył wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań obrońcy oskarżonej. Wniosek ten został przez Sąd Rejonowy uwzględniony, jednakże z uwagi na prowadzenie rozprawy od początku, obrońca oskarżonej P. J. nie został przesłuchany w charakterze świadka. Skarżący pozostaje w tym zakresie w błędnym przekonaniu, że takie działanie Sądu I instancji stanowi obrazę prawa procesowego, bowiem z treści art. 404 § 2 k.p.k. wynika jedynie to, że rozpoznając sprawę od początku należy przeprowadzić od początku bądź ujawnić przeprowadzone uprzednio dowody (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2010 r. w sprawie II KK 283/09, Biul.PK 2010/3/11, Prok.i Pr.-wkł. 2010/7-8/7, Prok.i Pr.-wkł. 2010/7-8/16). Dowód z zeznań obrońcy oskarżonego, pomimo jego uprzedniego dopuszczenia, nie został ostatecznie przeprowadzony, zatem oskarżyciel publiczny po ponownym rozpoczęciu przewodu sądowego, winien ponownie wystąpić o dopuszczenie wnioskowanego dowodu. W związku z powyższymi uchybieniami Sądu Rejonowego oraz mając na uwadze zasadę dwuinstancyjności postępowania karnego, a więc merytorycznej kontroli przez sąd odwoławczy orzeczeń sądu niższej instancji, Sąd Okręgowy uznał, iż w przedmiotowej sprawie zachodzi konieczność ponownego przeprowadzenia przewodu sądowego i z tych właśnie względów zaskarżony wyrok należało uchylić.

Rozpoznając ponownie sprawę, Sąd I instancji przeprowadzi postępowanie dowodowe w całości uwzględniając wytyczne Sądu Okręgowego wynikające z powyższych uwag. Sąd Rejonowy dokona prawidłowej oceny dowodów oraz oceny prawnej ustalonych w sprawie okoliczności, a zajęte przez siebie stanowisko uzasadni zgodnie z obowiązującymi przepisami, o ile oczywiście zajdzie taka potrzeba. W związku z powyższym na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. i 456 k.p.k. Sąd odwoławczy orzekł jak w wyroku.